

Josep Gironès...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... era l'únic que ens quedava de l'Estatut!!

Any V - Núm. 191

Barcelona, 20 de febrer de 1935

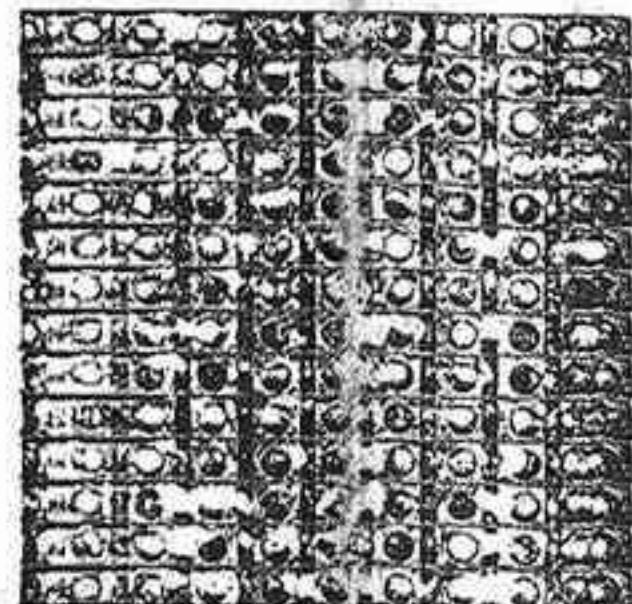
Preu: 20 cèntims

DEL 6 D'OCTUBRE AL 17 DE FEBRER

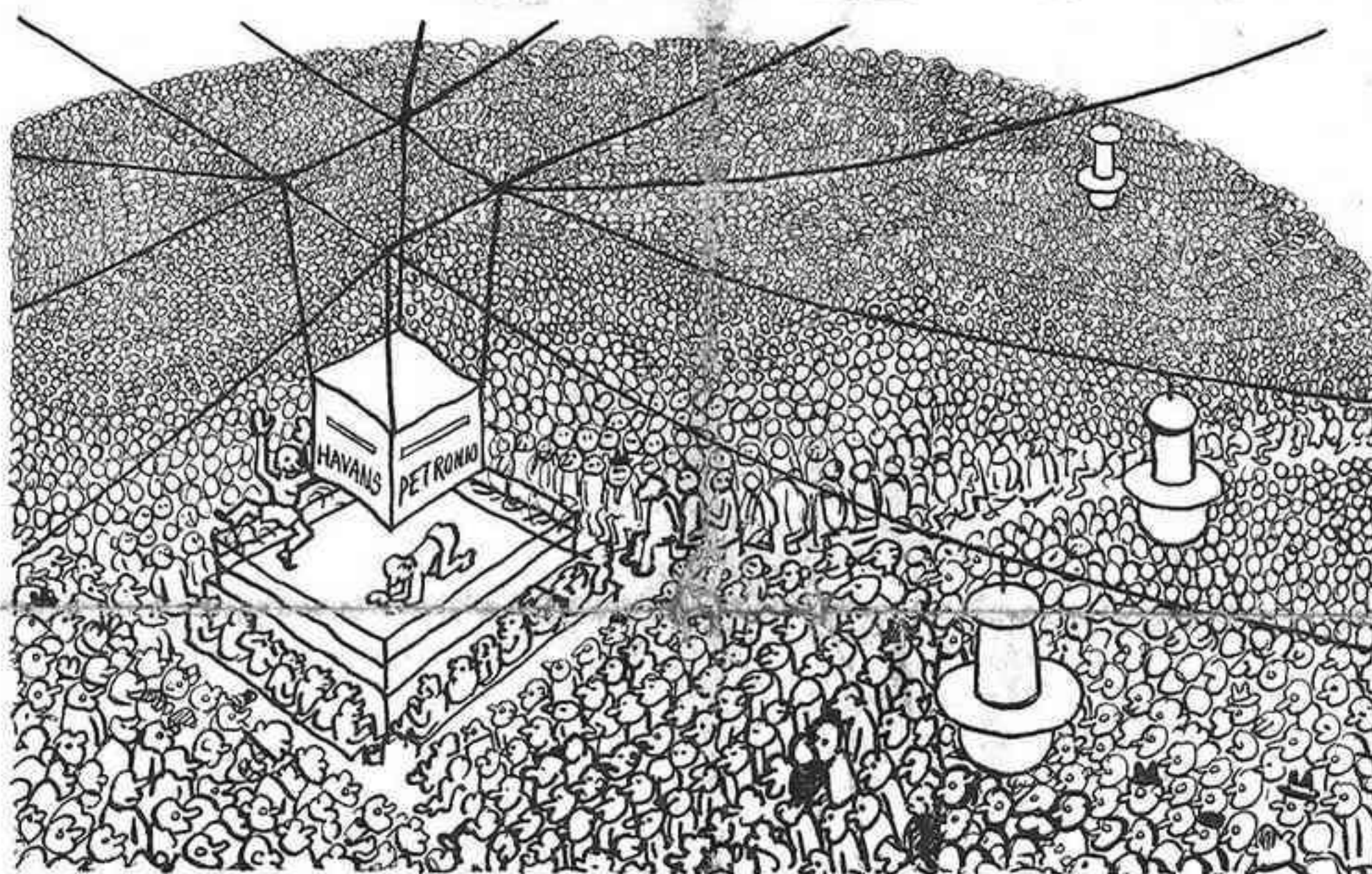
Com Catalunya no ha pogut aconseguir el campionat del món dels pesos ploma

(Els serveis especials d'El BE NEGRE han pogut captar aquest ràdio xifrat que l'enviat de diverses agències americanes llançava diumenge amb destí a Nova York. EL BE NEGRE es fa un honor de servir les primícies d'aquesta sensacional informació als seus lectors europeus.)

Barcelona, 17. — Feia dies que en la capital i en tot el territori de Catalunya es notava una certa nerviositat. Encara que en les esferes

Mentrestant, a la Casa de la Ciutat, l'alcalde senyor Pich ha convocat el ple de l'Ajuntament, en sessió extraordinària. No hi ha mancat ningú. Hi assistiren, per tant, els senyors Pich, Pon, Pich i Salaric. Després d'un breu debat s'ha acordat per majoria absoluta adherir-se a la proclamació que acabava de fer el senyor Portela. Els representants de la Lliga no s'han pogut donar el gust de votar

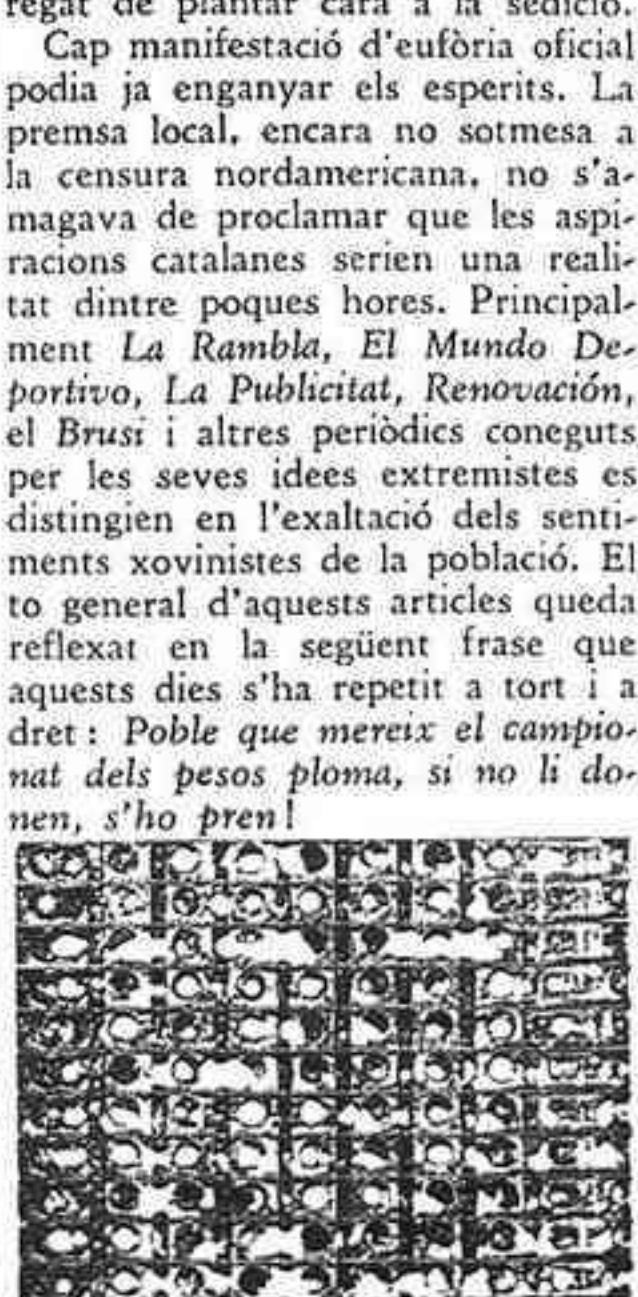
EL 6 D'OCTUBRE CONTINUA...

responsables es desmentia l'espècie, hom deia, una mica per tot arreu, que els catalans estaven disposats a apoderar-se per la violència del campionat mundial dels pesos ploma. Els ben informats precisaven que el cop tindria lloc el 17 de febrer, pels volts de les cinc de la tarda.

Dissabte, dia 16, el ministre de la Governació parlà per telèfon, des de Madrid, amb el governador general de Catalunya, senyor Portela Valladares, i aquest li donà la seguretat de que l'ordre era complet en tot el territori i que no seria alterat, passés el que passés.

Malgrat les paraules optimistes de les autoritats responsables, hom sabia que, des de feia dies, en guixetes i oficines muntades expressament es repartien, mitjançant el pagament d'una quantitat determinada, localitats de diversos calibres destinades a provocar una aglomeració de públic a l'hora assenyalada per donar el cop. Per la seva banda, les autoritats americanes, que eren les més afectades pels audaciosos projectes dels catalans, havien pres les seves mesures de precaució. Amb aquest fi destacaren a Barcelona un home de la categoria de Freddie Miller, que era l'encarregat de plantar cara a la sedició.

Cap manifestació d'eufòria oficial podia ja enganyar els esperits. La premsa local, encara no sotmesa a la censura nordamericana, no s'atmagava de proclamar que les aspiracions catalanes serien una realitat dintre poques hores. Principalment *La Rambla*, *El Mundo Deportivo*, *La Publicitat*, *Renovación*, *el Brusi* i altres periòdics coneguts per les seves idees extremistes es distingien en l'exaltació dels sentiments xovinistes de la població. El to general d'aquests articles queda reflexat en la següent frase que aquests dies s'ha repetit a tort i a dret: *Poble que mereix el campionat dels pesos ploma, si no li donen, s'ho pren!*

en contra, per la senzilla raó de que no hi eren. L'Alcalde no s'atmagava de dir que l'Ajuntament donava tot el seu suport moral i material—material, material!—a l'organització del moviment.

Poca estona després, milers de ciutadans, armats de les localitats que els havien estat prèviament repartides, es dirigien a la Plaça Monumental, on havia d'executar-se el cop de mà. Freddie Miller, malgrat que des d'una hora abans havia estat previngut de les intencions dels catalans, que li havien estat oficialment trameses per un delegat de Gironès, esperà que els esdeveniments seguessin el seu curs. Els que confiaven, doncs, amb una actitud de neutralitat, o de simpatia, per part seva, quedaven defraudats.

Gironès resistí les canonades, ai! les plantades durant dos minuts escassos. Al cap d'aquests curts instants es lliurà sense condicions al vencedor. Fou traslladat a bord del seu domicili, on esperarà a ésser jutjat pel tribunal de garanties esportives.

El manàger Artero, que era l'ànima de l'organització, s'escapà per una clauquera.

La impressió que aquests fets han produït en tot Catalunya ha estat enorme. Tothom coincideix en donar la culpa de la catàstrofe a l'esquerra de Gironès, que no ha funcionat com era lleít d'esperar.

De resultes de tot això, el senyor Cambó s'ha aficionat a la boxa.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

ELS HEROIS DE DIUMENGE

—Decididament, aquest és un bon país!

DESPRÉS DE LA NOVA LLEI DE PREMSA

Un nou camí s'obre a les activitats dels periodistes

L'anunci de la pròxima aprovació de la llei de Premsa, amb tan mala intenció anomenada Estatut, ha produït un general i inapreciable esverament entre els periodistes. Per què tremolar? Mai no ens ho hem explicat, sobretot tenint l'exemple de *La Tempestad*, que ens diu que el cel està sense núvols i la mar és blava.

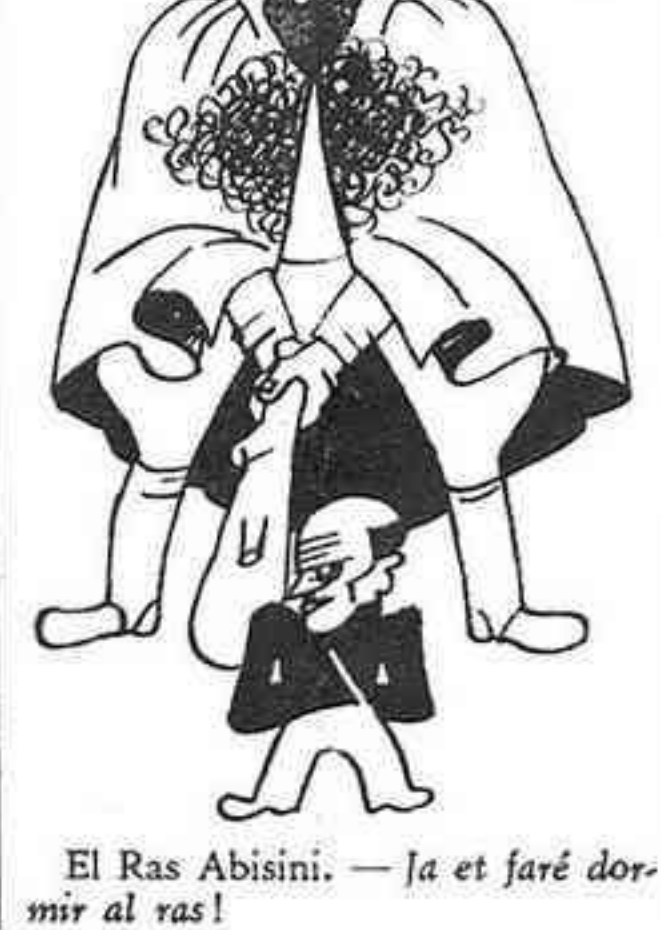
La por—hem d'ésser prou valents per dir que tenim por—ha unit periodistes d'esquerra i periodistes de dreta, si no per defensar-se, al menys per parlar-ne com a bons amics. Així, dissabte va donar una conferència sobre aquesta llei el senyor Marian, o cosa així, Rubió i Tudurí, representant dels Rubions i Tudurins al Parlament de la República; dilluns en donarà una altra el senyor Pellicena i Camacho, representant dels filipins, i qualsevol dia n'haurà de donar una altra mossèn Lisbona, representant dels carlins.

Nosaltres trobem, però, que la por que tenim és exagerada i que precisament la llei de Premsa ens donarà la llibertat que ara no tenim. Perquè, quin és el periodista que pot dir que té llibertat? Llibertat de què? D'escriure el que vol? No, perquè hi ha la censura que ho taxta, l'empresa que ho controla, els amics que demanen i els enemics que amenacen.

Amb la llei de Premsa, en canvi, res d'això no serà, perquè començarà per no haver-hi diaris. Cada periodista podrà fer aleshores el seu, i, el que és millor, sense censura de cap mena.

Ens explicarem.

Els diaris, amb el nou règim, seran parlats, però no com la ràdio, que haurà de sotmetre els tex-

El Ras Abisini. —Ja et faré dormir al ras!

—Si almenys hagués perdut transitòriament!

La maçoneria pren acords contra la proposició Cano López

La proposició del senyor Cano López al Congrés sobre la incompatibilitat de la maçoneria i l'exèrcit, aprovada i rebutjada a la vegada en la lletra i en l'esperit, i viceversa, va produir en saber-se a Barcelona una gran sensació. Immediatament es reuniren els maçons per prendre acords a la logia del Trentenari de Casa la Ciutat. Assistiren a la reunió, entre altres molts, els senyors Maçó i Torrents, Maçó i Llorenç, Maçó i Golferichs, Maçó i Arumí i el personal de la representació de les conserves Masó amb el seu Drapeau, en el qual campegen sis sardines en oli.

Com que es tracta d'una societat secreta, els acords foren també secrets; però havent-hi assistit el doctor Tusquets prevere com a reporter, podem donar-ne un tast als nostres lectors.

Primer de tot, després d'escoltar amb unió laica una peça de triangle tocada per la Banda Municipal, cedida galantment per l'Alcalde en absència de don Joan Pich i Pon, el president llegí la proposició del senyor Cano López. Tot seguit fou col·locada sobre la taula i travessada pels punyals de la concurrència mentre eren pronunciades les paraules de ritual: «Les sardines Maçó són les millors».

Després d'això un dels presents, no sabem quin, encara que el doctor Tusquets prevere ho ensuma, perquè anaven emascarats de cap a peus, féu un discurs protestant-ne i demostrant que tècnicament era inacceptable:

—Germans de part de pare—va dir l'orador dirigint-se a tots els maçons—. Amb la proposició del senyor Cano López, ens trobem amb una dificultat d'ordre tècnic. Si la nostra és una societat secreta,

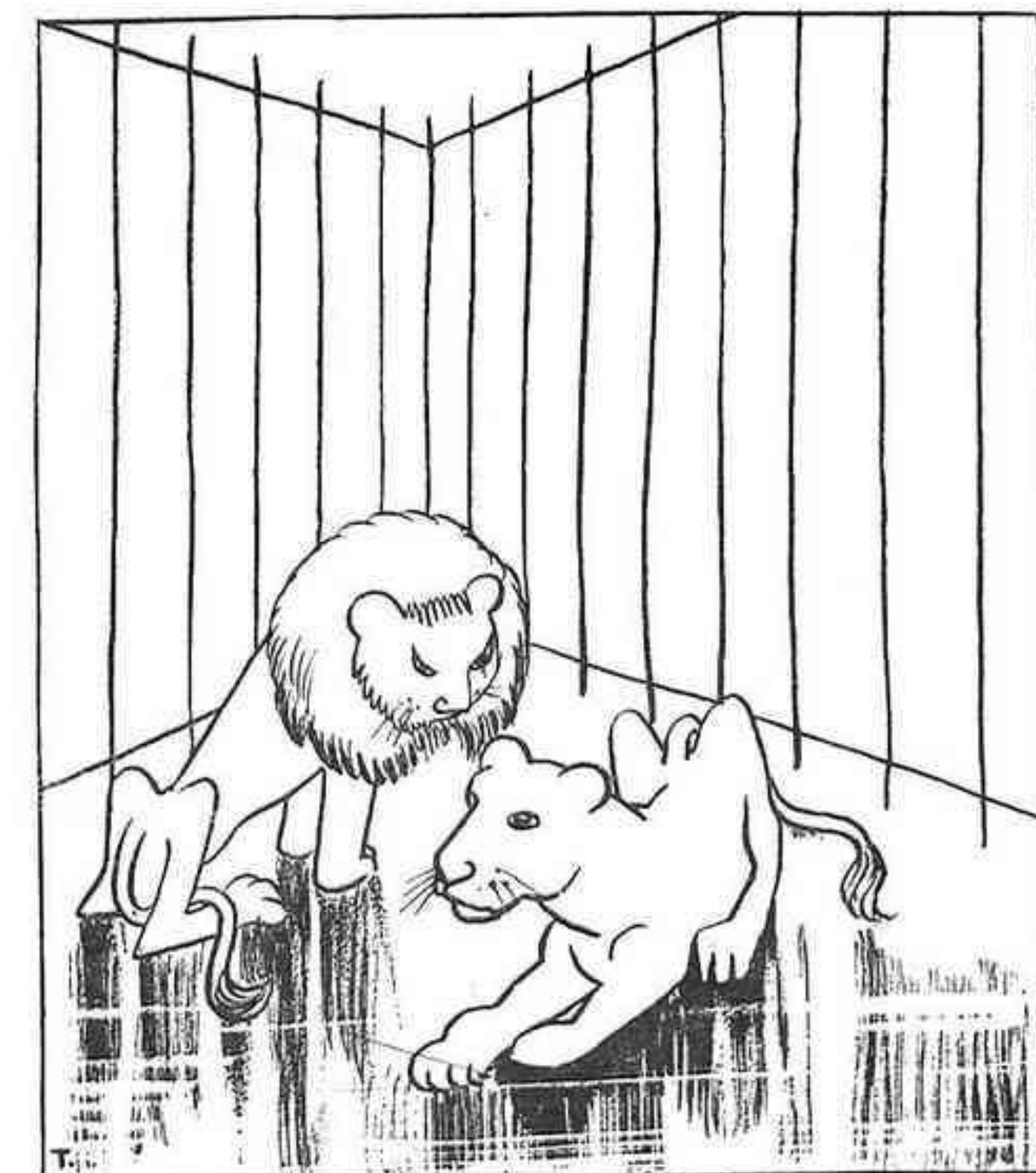
com podem fer que els que hi pertanyen deixen de pertànyer-hi, perquè el pertànyer-hi sigui incompatible amb pertànyer a l'exèrcit? Perquè si els que hi pertanyen deixen de pertànyer-hi i ho diuen per no ésser incompatibles, com podran demostrar que ja no hi pertanyen si és un secret el pertànyer-hi i per tant també ha d'ésser un secret el no pertànyer-hi? I com sabran que en dir que no hi pertanyen realment no hi pertanyen essent, com és, prohibit revelar que s'hi pertany? La situació a que això ens porta és, per tant, greu i confusió, perquè ens podem trobar amb què molts militars, en declarar que no hi pertanyen, facin sospitar que hi pertanyen amb greu perjudici per als que realment hi pertanyen.

Es per això, doncs, que, per contestar com és degut a la proposició del senyor Cano López, que és maçó, proposo que s'acordi fer incompatible la no maçoneria amb l'exèrcit i amb tot càrrec privat i públic, començant pel de pare de família i acabant pel de pare de la Pàtria, declarant maçònica la llista de Telèfons i l'Anuari Riera, i demanant el grau de capità de cavalleria pel doctor Tusquets prevere pels rellevants serveis que amb els seus llibres ha prestat a l'ordre a la qual pertany, contribuint a mantenir els secrets amb l'obra de despartament per ell realitzada.

S'aprova? Aprovat.

Tot seguit s'aixecà la sessió i la Banda Municipal tocà una altra peça de triangle.

El doctor Tusquets, prevere, plorava perquè, havent fet de germà dormint, s'havia despertat amb el soroll de l'orquestra.

DIUMENGE. AL PARC

—Tots aquests ases que han vingut avui, també formaran part de la col·lecció zoològica?

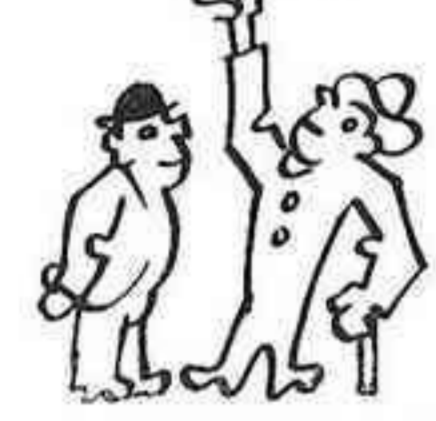
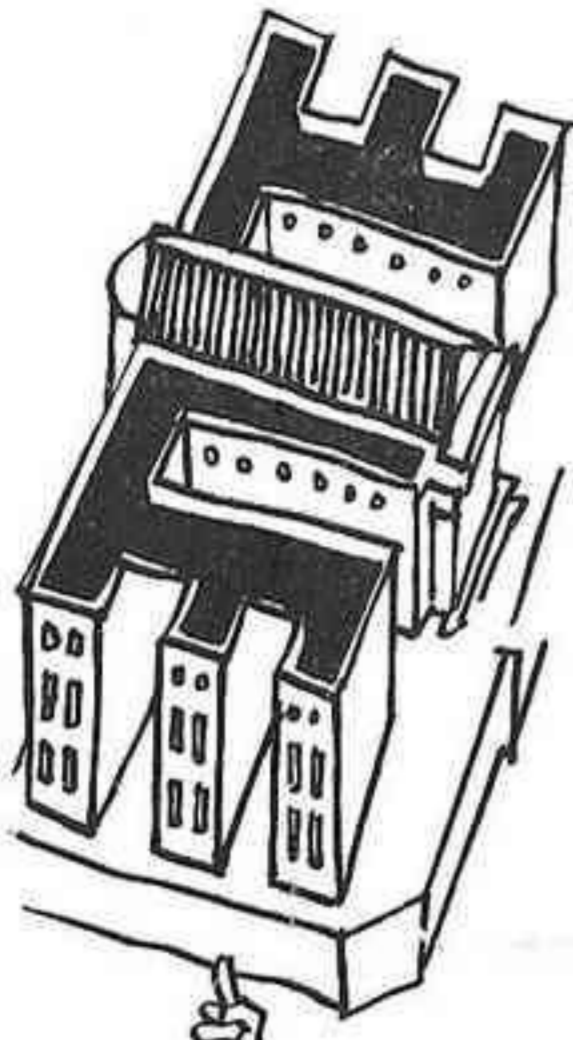
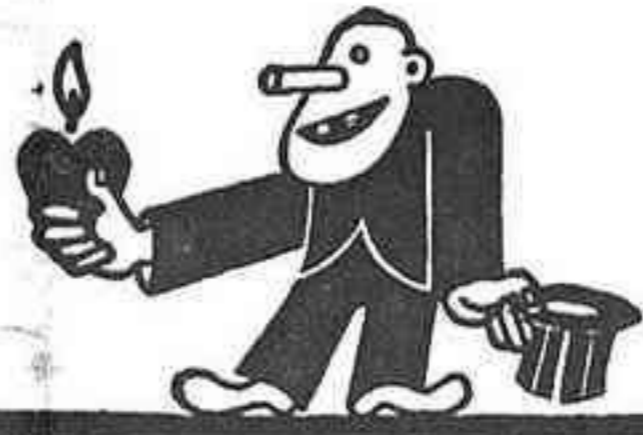
ah, no l'interessa la política? Passem. Esqueles?

I així successivament. En acabar, la senyoreta, o el senyor, donarà la voluntat i ja sabrà notícies per tot el dia.

Naturalment, que serà difícil trobar periodistes tan enciclopèdics: es per això que seguirem, com ara, especialitzats. El que faran serà reunir-se en grups que formaran una rodona a la porta dels mercats, en els carrers centrals, davant de les esglésies, i cada u dirà la seva part i després passaran el platet. Els periodistes de dreta podran estudiar per capellà i donar les notícies des del confessionalari o la trona (En Brunet per exemple). En els cafès hi haurà periodista de la mateixa manera que hi ha cirabotes, i els dos oficis podrien ésser compatibles, com ara; d'altres es farien barbers. Així veuríem els senyors Màrius Aguilar i Joaquim Montero, l'un explicant les darreres notícies de la Revolució francesa i l'altre recitant jazz bands; els repòrters gràfics ensenyarien fotografies que, amb un sobrepreu, podrien ésser pornogràfiques.

I no es digui que els periodistes no podríem viure amb aquesta nova organització; molt al contrari: no trigaríem pas gaire a tenir cotxe, perquè si els capitaires, sense donar res, només amb la llàstima, es fan tres i quatre duros diaris, figureu-vos els periodistes, amb la llàstima, les notícies i els anuncis!

amb el cor a la mà

—I si això dels hospitals s'arregla, què farà en Tovesky?
—Hi haurà d'anar.

DESPRES...

Diumenge a la nit, després de la catàstrofe de la Monumental, Freddie Miller i tot el seu acompanyament d'americans soparen al restaurant «Glacier», de la Plaça Macià. Malgrat que la diada no havia estat avara en emocions, Miller i els seus companys de taula no tenien l'aire de celebrar cap festassa. (Val a dir que els comensals no bevien altra cosa que aigua mineral.)

Jeff Dickson, amb la seva simpatia professional, era l'únic que es dedicava a «fabricar» conversa. Miller, en tot el sopar, no digué tres paraules. Es dedicava a menjar, en silenci, pollastre rostit i... mandarines!

Quan vingué l'hora de pagar, Dickson, que fins aleshores havia fet d'«anfitrió», allargà tímidament la mà, però no insistí gens quan veié que Miller agafava la nota i la liquidava pel seu compte.

Una parella del país, que sopaven a una taula de la vora, i que a la tarda havien estat a la Monumental, no es pogueren estar de fer-hi un comentari:

—Trobo que hauria estat més indicat que nosaltres els haguéssim pagat el beure...

BARCELONA ES BONA...

La persona que vulgui anar ben orientada respecte a la nomenclatura i situació dels carrers de Barcelona només cal que agafi el «Diari Manelic per a 1935» i si no es troba ben servit, ni mai.

Exemples: si cerca el carrer de Fiveller trobarà el de Frualler (S. M.) entre el Passatge Aymar i el carrer de Vidal de Valenciano. En canvi trobarà el carrer de Ferran entre Rambla dels Caputxins i Plaça de la Constitució. No cal assenyalar que la Plaça de la República no existeix, com tampoc la Plaça de Francesc Macià, en lloc de la qual trobarà la Plaça Reial.

Així doncs, no cal dir que trobarà l'Avinguda del Príncep d'Assíria i no trobarà l'Avinguda de la Generalitat de Catalunya, i si massa es vol encaparrar arribarà a dubtar de si es troba a Barcelona o a Cuenca, perquè si algun nom de carrer encerta és perquè existia abans de l'any 1923 i no s'ha esmentat o bé, com succeeix amb el de Verdàguer i Callís, ha tornat a la nomenclatura antiga.

Si d'això no se'n diu anar al dia, ni mai. De totes maneres, aquesta fidelitat a la vella nomenclatura sempre situà el «Diari Manelic» per damunt dels canvis de règim i de política i a més resulten molt còmodes.

SASTRERIA I CAMISERIA
DANIEL'S
LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

CANÇO DEL BANDOLER

(No trobem manera de publicar altra canço de bandoler, que aquesta del llibre de Jose Carner El giravolt de maig).

Remaleida sort, malèitiga!
Set hores de camí per mal indret,
i penja i socarrima set pagesos sense trobà a ningú ni un xinonet!
Això de fer de lladre, ja ni et dona per espardenyes; i diria: prou!
si no fos que la gent de pagesia mai no respecta un lladre que no es mou.

Malviatge el fer de lladre!
De tres bales consentit,
menja d'una esgarapada,
treu el fetge i perd la mit!

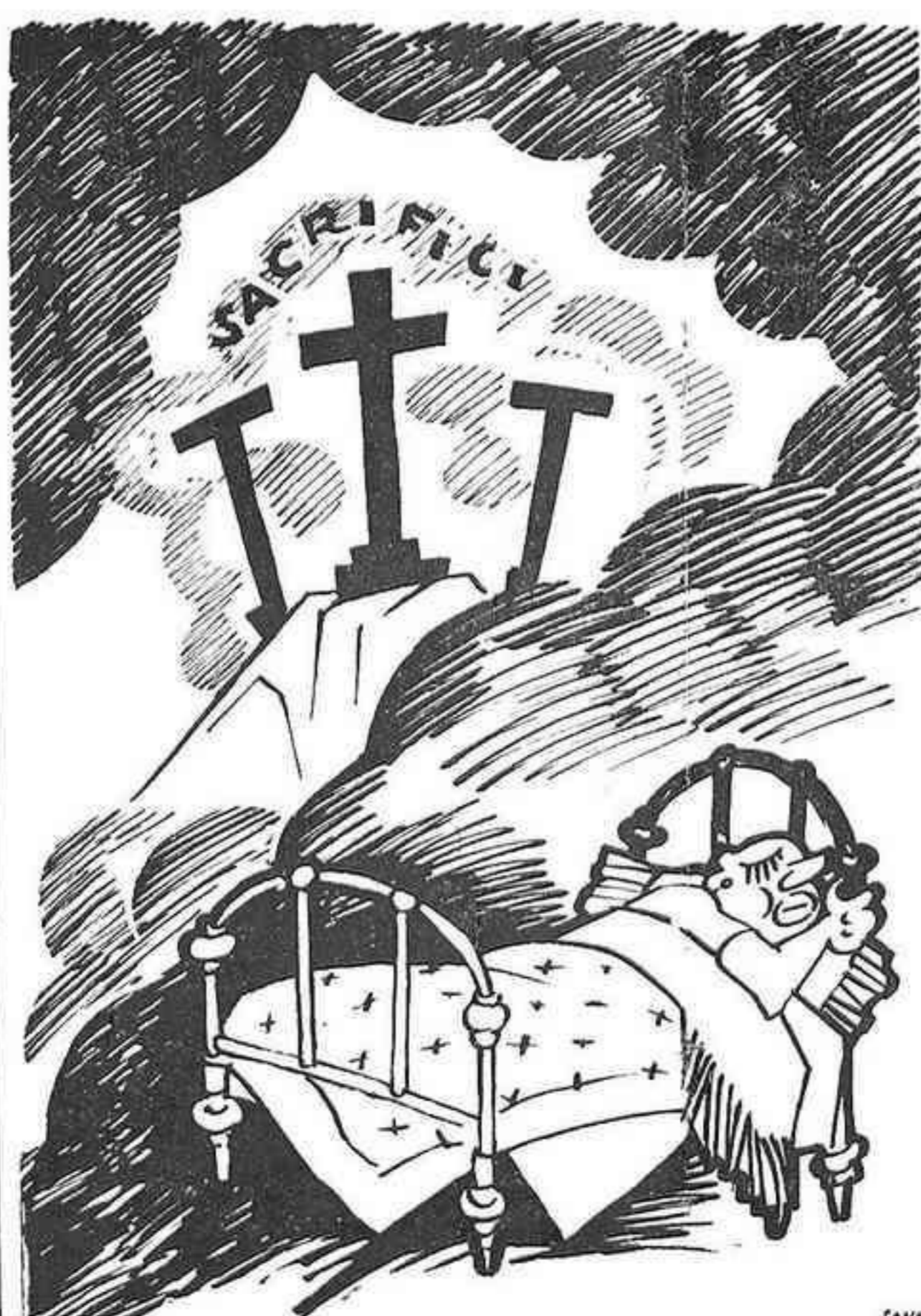
I en sè a la pallissa
un gos se l'aquissa;
a la lluriguera
la tropa l'espera;
vora del torrent
reps del sometent;
i a ciutat hi ha un jutge
dels més saberuts
que el paper ja embruta
amb els ets i uts.

I l'estafen: quatre dobles
eren plom; vés els traidors!
i una dona segrestada
m'ha romput un òs o dos.

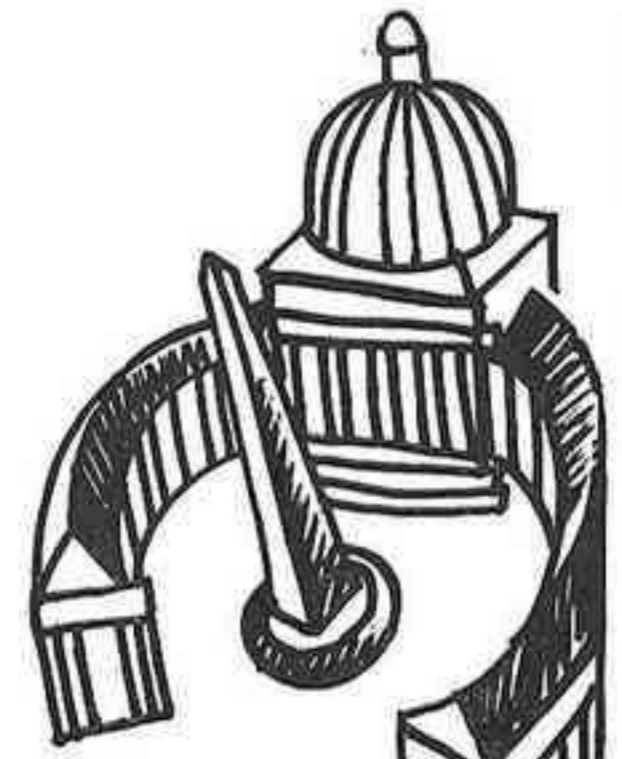
I en sè a la pallissa
un gos se l'aquissa;
a la lluriguera
la tropa l'espera;
vora del torrent
reps del sometent;
i a ciutat hi ha un jutge
dels més saberuts
que el paper ja embruta
amb els ets i uts.

I aquests vells de la muntanya,
cor eixut, seny malfiat,
més s'estimen que els rosteixis
que donar-te un sou tarat.

I en sè a la pallissa
un gos se l'aquissa;
a la lluriguera
la tropa l'espera;
vora del torrent
reps del sometent;
i a ciutat hi ha un jutge
dels més saberuts
que el paper ja embruta
amb els ets i uts.

EL SOMNI DEL RADICAL

A LA CIUTAT DEL VATICÀ

—No siguis entremaliat, nen, que el Papa et renyarà!

sexes, i voluntariat de tractament. El que no en vulgui, ell mateix; per ell farà, i pels altres! Volen instaurar una forta (que sigui ben forta, almenys) educació moral, i l'educació sexual obligatòria, perquè corre cada mal educat que ni les gràcies dona.

Crear institucions preventives per a les prostitutes menors. Ah! Així hi haurà prostitutes menors i prevengudes? Vaja, vaja!
I abolir, en un futur no llunyà, la prostitució. Ja ho saben, doncs: *Sólo por pocos días, aprovechar la ocasión: liquidación monstrosa verdad por cesar en el negocio, i tots els altres rètols semblants.*

COSES DEL TEMPS

En qualitat d'agent provocador de la derrota de Gironès, diumenge arribà a Barcelona, acompanyat del senyor Martínez de Velasco, el nostre amic públic número 2 senyor Royo Villanova.

Al baixador del Passeig de Gràcia l'esperaven alguns agrarios de Barcelona. En el mateix tren, arribaren també de Madrid el senyor Cambó i altres parlamentaris de la Lliga. Per tant, el centenar de persones que a aquella hora intempestiva i dominical s'esperaven a l'andana del baixador estava compost pels agraris que ja hem esmentat i per entusiastes de la Lliga que no hem esmentat encara.

Breu: a l'arribada del tren començaren a sentir-se crits de vivas i visques. Al cap de poca estona, es sentia la remor sonora de les bufetades.

Resum: algunes detencions. Entre elles, la d'un fill del senyor Ventosa i Calvell!!!, que cridava: «Visca Catalunya!!!»

VERSALLESCA

L'escena, en una casa senyorial del carrer Ample. Unes senyores de la societat fan visita. Una d'elles, «ci-devant» baronesa de... (bé, deixem-ho córrer) exhibeix un anell que té la particularitat d'ofereir una patriòtica combinació de topacis i rubis que conclouen en els colors de l'antiga bandera espanyola.

Una senyora del rotlló, la senyora Pilar... (bé, deixem-ho córrer, també) li fa notar que la bandera monàrquica potser estaria millor en una altra banda (un lloc, per cert, en el qual, de vegades, els termòmetres van a cercar la temperatura).

Aleshores, la ex-baronesa, respon que no la pot complaure per-

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»
Rebutgeu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

què en aquell lloc determinat ja fa temps que hi té la bandera de la República.

Delicadíssim, com es pot veure. Delicadíssim, sobretot, perquè EL BE NEGRE procura fer viables les expressions de certes senyores de la nostra societat.

ECONOMIES

Entre els funcionaris municipals produí una certa alarma la decisió del senyor Pich i Pon, d'obligar-los a tenir un carnet per acreditar per oficines i passadissos la seva condició. L'haurien de pagar ells després que serviria per revelar a les autoritats l'oficina a la qual pertanyien i on no es trobaven quan eren empresos per un passadís tant tertúlia?

Per tenir-ne el cor net, un periodista que és funcionari, va pregar-ho dissabte al senyor Pich.

—Noo—va dir don Joan—. Els pagarà l'Ajuntament. Seran uns carnets molt semblants als dels diputats.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinquelas pels asos de la pala.

I UN BE!
Si Barcelona fos francesa — diu Royo Villanova —, a la Rambla s'hi faria herba...

Però si ell fos catedràtic de la Universitat tal com ha anunciat, els seus alumnes no li donarien temps de créixer gaire.

A les noves sales del Museu d'Art Decoratiu de Pedralbes, ha cridat l'atenció del públic:

La vitrina de piquiponians damunt Uralita, del segle XVIII.

La col·lecció completa de trenta anys de catalanisme, en suro laminat.

El projecte de la font del Milú Tovesky, retirada de la circulació el segle XX.

Un conjunt de senyals de l'època Vachier, en llaua esmaltada, lleugerament abonyegats.

Gironès si hagués guanyat el Campionat del Món de l'Any 1935.

El parell de mitjons Molfort's que va gastar Matusalem durant els seus darrers 332 anys (abans de J. C.).

Uns bocins de vori i quatre ossos, tot el que queda de l'antic Estatut de Catalunya (segle XX).

El cabasset on foren recollits els vuit gols que el Barça F. C. va rebre del Magerit en el Campionat de la Lliga (any de desgràcia de 1935).

Una reproducció del Parthenon tal com va quedar després de les darreres danses d'Aurea de Sarrià.

Un pany de paret ple de Fredians de diferents èpoques, deixat en dipKsit pel senyor Joan Tomàs.

Una peça de o'10 de la perilla, donació del fastuós mecenas senyor Cambó.

La capa pluvial de Mossèn Brunet, donatui de Rafael Moragues.

El full de paper de barba on Amílcar Barca dona fe de la fundació de Barcelona.

CORBATES GRANDMOND
Jamai superades

VIRGILI I TARRÉ
CASA ESPECIAL EN LA FABRICACIÓ I CONFECCIÓ DE **MOSTRARIS**
IMPREMTA
Passeig St. Joan, 54 - T. 54662

LA BORCA LA VIDA
COITZACIONS
Maçoneria Ibèrica. . . 43-22
Royo tartana . . . 0-23
Cambons i Centelles . . . 33-85
Esperances Generals Es-
Assemblea Monumental. . . 25-833-1-
Fila de Ring . . . 80-
Crack de Gràcia. . . 1-10
Cop de gràcia. . . 2' 17"
Coca de la Victòria. . . 0-10

Fora de la revifalla de Maçoneria Ibèrica, que vivia abaltida, el paper mullat de Royo tartana i els esgarips de Cambons i Centelles, que cotitzen tot el que poden, la massa va llançar-se damunt dels valors boxístics, àvida d'espectació esportiva.
Les preferents de ring varen pagar-se — poques — a 80 ptes.
Les conseqüències de l'esfondrada, del Crack, de Gràcia, no poden calcular-se. Molts financers esportius estan a hores d'ara a la misèria. Es temen suïcidis en massa.
El preu de la coca, a Gràcia, ha baixat quatre enters.

SALA PARÉS
EXPOSICIÓ DE PINTURES DE Josep de Togores

PHILIPS
COMPTAT LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT

CALÇAT
de immillorable qualitat a preus molt econòmics
HOTEL DE VENTAS
PELAI, 8. - TELEFON 14370

Exposició i venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.
SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

ELS ABOLICIONISTES

L'Associació Abolicionista de Barcelona, branca important de la F. A. I. (Federació Abolicionista Internacional), ha donat tres conferències a l'Ateneu Barcelonès. La primera va ésser un ple i les altres dos un buit. Perquè? Perquè la primera la va donar una senyoreta i les altres dos dos homonots, i, a més, perquè els homonots varen dir el mateix que la senyoreta. Sembla que en totes les conferències de l'Associació es diu el mateix, només variant cada any les xifres de les estadístiques. Però, què és l'Associació Abolicionista?, preguntará el lector.

Ai, té raó que no ho havíem dit. L'Associació Abolicionista es proposa difundir i implantar aquestes idees de justícia i moralitat; i les seves finalitats són:

Abolir la reglamentació de la prostitució.
Investigar les causes que la produeixen.
Organitzar la lluita antivenèria sobre una base d'igualtat de tracte per als dos sexes i voluntariat de tractament.

Instaurar una forta educació moral i la educació sexual obligatòria.
Crear institucions preventives per a les prostitutes menors.
Abolir, en un futur no llunyà, la prostitució.

Així, volen abolir la reglamentació, no la prostitució. Volen investigar les causes que la produeixen, la reglamentació o bé la prostitució? Volen organitzar la lluita antivenèria sobre una base de tracte (tracte o tractament?) per als dos

El Be a les Fogues

LES ESTRENES

Amb el domini de la Ceda i els lerrouxistes es veu que freres i monges s'han posat de moda. Això ens sembla que ja ho havíem dit una altra vegada, però és que, a més d'esser cert, aquesta setmana ens trobem amb tres films més en els quals intervien. Són *La Dolorosa*, *Mademoiselle Doctor* i *Sinfonias del corazón*. Per ara, recordem d'aquesta temporada a més d'aquests, *Sor Angélica*, *La hermana San Sulpicio*, *Canción de cuna* i un film de José Mojica que no recordem com es deia. Segurament n'hi ha més encara, i n'hi haurà més, perquè ens diuen que també portaran al cinema *Madre Alegría*. En fi, que Espanya fent-se una república de freres i monges, tornarà a fer un primer paper en el món, almenys del cinema. Si no els seus films, almenys els seus freres i les seves monges seran imitats, si no igualats, arreu del món.

Metro-Goldwyn-Mayer
presenta
SEAN HARLOW
en
BUSCO UN MILLONARIO
CON LIONEL BARRYMORE I FRANÇOIS TONE

AVUI COLISEUM
Un film molt distret per una actriu encisadora

La Dolorosa, que suposem que per molts anys encara faran al Capítol, no és un film de monges, però és un film de freres. I és un film espanyol. Espanyol, doncs, cent per cent.

L'argument ja és sabut perquè el mestre Serrano en va fer una sarsuela, el que vol dir que els freres hi canten. És, doncs, una sarsuela mística en la qual, en comptes de girls, hi ha *padres*. Com ja saben els nostres lectors, es tracta d'un pintor de provincies que ho fa molt bé i li encarreguen que acabi el quadro d'un descendent de creu que tenen en un convent. Ell s'hi posa i, mentre hi està, coneix una noia, etc.

En el film passa tot això: s'enamora de la noia un dia que juguen a penyores i ella li toca la cara i es pensa que l'ha castigada. Però quan va per anar a trobar-la a la nit, la troba dintre una glorieta del jardí fent uns aís i uns uis en col·laboració amb un actor que amb la cara ja paga i tothom diu que l'abandonarà. I en efecte, ho fa i ella, és clar, es desespera perquè ho diu el paper i ha de tenir un fall perquè el paper també ho diu, cosa que fa (el paper) que la seva mare s'hagi de morir, i ho compleix. Mentrestant el pintor, que no menja i en el film veiem que li diuen que mengi, es desespera tant que es posa a cantar i es fa frare.

I la pobra noia, quan ja no té mare i el tifa del seu seductor l'ha deixada, va i agafa un farcell de roba, i vestida de dol i amb uns talons de pam, camps i penyes a través se'n va a veure si el troba

hi ho fa. Però ell ja es preparava a fugir amb una altra i li diu que ja torna i fugi, i aleshores ella se'n torna també camps a través perquè està tan desesperada que no veu el camí que té a quatre passes i es fica sota un pont i hi té la criatura i els actors còmics del film, que passen pel camí fent d'actors còmics i amb un carro, la troben i se l'enduen al poble. Però el bo del cas és que el pintor frare ha pintat la Dolorosa amb la cara de Rosita Diaz que és aquella pobra noia que abans era rica i ara, per exigències de l'argument i dels capitalistes, és pobra, i no fa més que cantar, i el superior diu a un altre frare que allò no pot durar i bé la festa de fer-lo novici i tots se'n van a l'església i puguen anes escales a la música d'un minuet que, si no és del mestre Serrano poc se n'hi manca. I ell, l'actor, no el mestre Serrano ni l'autor del minuet, vinga cantar i més cantar (i més cantar), i quan canta, ell i el públic veuen visions, com és ara el Pilar de Saragossa reflectit a l'Ebre, però no de cap per avall, sinó de cap per amunt, i després una Mare de Déu amb una sardana de saions dels «pasos» de Sevilla, i núvols i altres coses.

I mentrestant, un pagès de guardarropa ha vist que aquella noia té la cara de la Dolorosa i ho diu i van al convent i s'acleara el misteri i el frare es desfrara i es posa una boina i puja amb la noia i una manta zamorana dalt d'una egua en estat interessant per fer més interessant el film i se'n van penyes a través cap a ésser d'allò més felixos.

I nosaltres direm el que voldrem, però per veure el film hi ha una cua que no s'acaba mai, el que vol dir que això és el que vol el públic. Ja sabia, ja, el que es feia Zorrilla quan va fer ficar monja donya Inés.

GRAN ÈXIT DE LA PELLICULA ULTRAMODERNA

ATLANTIC FILMS
Presenta
un film de **BENITO PEROJO**
CRISIS MUNDIAL
ANTONIA COLONE I MIGUEL

VEG- LA AL SALÓ CATALUNYA

FANTASIO
DEMA ESTRENA
UN FILM DE JOVENTUT, ALEGRE I OPTIMISTA
QUE VEUREU MÉS D'UNA VEGADA

LARRY BUSTER CRABBE en
CAMPEONES OLIMPICOS
en un film Paramount

podrien confondre-la amb en Torsky. Però com que en sap molt es lliura també d'aquest perill i el film acaba de la millor manera possible. Els amants de la llàgrima viva hauran passat una gran estona.

En els dos films del Fèmina, hi ha una actriu que imita estrelles. En *Don Enredos*, és una xicota insignificant que imita Lupe Vélez, Joan Harlow i Katherine Hapburn, i ho fa molt bé. La gran actriu Catalina Bárcena, intenta imitar en l'altre Mae West. Coincidències dels programes.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5-Tel. 21966

Tarda: 3'30, 5'30 i 7'30 (contínua) Nit, a les 10.

DOCUMENTAL
NOTICIARI BAVARIA FILMS
Qué hay Nellie?
per PAUL MUNI

Bufoa: 2'20; a les 7.30 i 6'5

I ara que diem això; no seria aquest el moment de filmar el *Tenorio*? Les monges que hi surten li assegurarien l'èxit. A tots els «Tenorios».

A *La Dolorosa*, el protagonista es fa els grans tips de cantar. Però és ell qui canta? L'intelligent crític de *La Noche Brotons* germans, afirmava que no el dia de l'estre-na. Discutint-ho amb el distribuïdor M. de Miguel, li deia: «No es el que canta porque, jéjese usted, no hace la gañota del piñol».

Un altre film amb monges és *Sinfonias del corazón*, que projectaven al Coliseum. Les monges, però, només hi surten individualment i és perquè Claudette Colbert ha de tenir—també—una criatura i la té en una casa de maternitat. *Sinfonias del corazón*, com tan encertadament diu el crític Palau, és un film de fer plorar i al mateix temps de ràdio. En ell, Claudette Colbert en passa de totes i acaba parlant i anunciant per ràdio, que és el perill més gros que corre, ja que si es descuidés

FANTASIO
DEMA ESTRENA
UN FILM DE JOVENTUT, ALEGRE I OPTIMISTA
QUE VEUREU MÉS D'UNA VEGADA

LARRY BUSTER CRABBE en
CAMPEONES OLIMPICOS
en un film Paramount

TIVOLI
UN VIGOROS DRAMA AMB UNA NOVA GRAN ESTRELLA

KETTI GALLIAN
EN
MARIA GALANTE

En canvi, al mateix Fèmina, fan un film titulat *Don Enredos*, amb Will Rogers i Zazu Pitts, molt divertit i ben fet.

AVUI, DIMECRES 20 FEBRER
TARDA I NIT
LA Dolorosa
del MESTRE SERRANO
en
Capitol Cinema
Una pel·lícula regimant **IBÈRICA**

Mademoiselle Doctor, a l'Urquinaona, és el tercer film amb monges. Aquestes són les d'un sanatori i no serveixen més que per començar i acabar el film. Es tracta d'una aventura de la famosa espia alemanya que no fa gaire que va morir en un sanatori. En el film, naturalment, no mor sinó que la cosa acaba bé. Més que un film d'espionatge és un film d'amor en el qual hi ha barrejat l'espionatge. L'enamorat, naturalment, és un nordamericà, i l'acció és interessant i divertida encara que tingui els seus moments dramàtics, perquè el nordamericà s'ho pren a l'americana. Ell és George Brent i ella Myrna Loy, dos bons artistes.

En el mateix programa es presenta un film de dibuixos en colors, *Los Bosques de Viena*, és clar, amb música de valsos i de Strauss, molt bo; un petit poema d'una gràcia extraordinària.

ACTUALIDADES
de CATALUNYA 57 i 170

Sessió contínua de 3 tardes a 1 mat.^a

Noticiero Fox Mundial
El mundo en que vivimos
El crucero amarillo
Segona etapa
EL HIMALAYA
(Techo del mundo)
Montañas del Tiroi

Solent únic: UNA POSSETA

Al Metropol projecten *La Dama de las Camelias*, segons la novel·la, no segons el drama, i amb tots els ets i uts, sobre tot amb l'època, que semblava que només es podia veure al teatre i encara aquella època que sempre es veu al teatre quan s'hi veu una època, és a dir, una època de guardarrobes.

L'època de *La Dama de las Camelias*, hi surt en el Metropol de bo de bo, amb Alfred de Musset, amb gran satisfacció d'Albert Piera i amb un assortit de bates de seda i altres vestits que porta el protagonista que ha d'esser l'admiració i l'enveja de la senyora Mercè Nicolau i companyia (del Poliorama). Un film molt digne i molt interessant per a tots els que una vegada o altra s'hagin interessat per la salut de donya Margarida Gautier.

La senyora Catalina Bárcena, cada cop més jove, és un dir, ens fa al Fèmina un vodevil vestit que es diu *Senyora casada necessita marido*, no pel que sembla indicar el títol, sinó perquè es baralla amb el que té. Com que és un film espanyol i hi surt la senyora Bárcena,

FEMINA
2.ª setmana
Un film deliciós i ple d'humor

CATALINA BÀRCENA
SENYORA CASADA NECESITA MARIDO
FOX

En els dos films del Fèmina, hi ha una actriu que imita estrelles. En *Don Enredos*, és una xicota insignificant que imita Lupe Vélez, Joan Harlow i Katherine Hapburn, i ho fa molt bé. La gran actriu Catalina Bárcena, intenta imitar en l'altre Mae West. Coincidències dels programes.

PUBLIC CINEMA
Passeig de Gràcia, núm. 57
Tel·lèfon número 7968
Sessió contínua 3 tardes a 1 mat.^a
Sesent i pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segona visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

CAMISERIA I SASTRERIA
ULTRAMODERNA, DANIEL'S
RAMBLA CATALUNYA, 13

Com a complement, ens donen al Fantàsio un film curt de Florian Rey, el millor director espanyol, titulat *Romanza Rusa*, que serveix perquè la Imperio Argentina canti una conegudíssima cançó: *Ojos negros*.

Un film curt molt ben fet però amb algunes coses que no van gaire a to, com un repartiment de diners fet per un oficial pel procediment de l'aranya estira-cabells i un vestit de núvia—russa, és clar—que porta Imperio Argentina per cantar. Però tots els films espanyols fossin com aquest!

Si hem parlat del film d'Imperio Argentina no ens atrevim a parlar del de l'argentí Carlos Gardel (Carlitos encara a la seva edat provocat) *El tango en Broadway*, que fan al Catalunya. No ens hem vist amb cor d'anar a veure-li les ber-

MARYLAND
Tots els dies esclatant èxit

PAUL MUNI
Qué hay Nellie?

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

rigues que llueix en els primers plans. Els lectors ho comprendran sense esforç.

Chu Chin Chow, és una revista teatral anglesa i filmada que projectar al Tivoli perquè en un teatre de Londres va tenir molt d'èxit. El film es basat en el conte d'Ali Babà i els quaranta lladres i els actors hi canten com ho farien

FEMINA
2.ª setmana
Un film deliciós i ple d'humor

CATALINA BÀRCENA
SENYORA CASADA NECESITA MARIDO
FOX

MOLT IBEE!

Senyores i senyors (respectivament) Alonso, Gimbernat, Morera, Vila i Daví, en «Lili vol viure»: Viure per veure!...

Teatre Coliseu Pompeia de Gràcia i d'EL BE NEGRE
«LILI VOL VIURE»
Tres actes de pluja, Fred i Lili per LLUIS ELIES

ACTE PRIMER
Hall de segona mà d'un hotel de segona categoria d'una capital de segon ordre

Sra. Vila. — Quina aventura aquesta, per una noia com jo! Una noia tan jove, sense experiència, ingènua! Ai, Senyor! Si encara sóc una criatura... i tan loca, a més!

Sr. Daví. — Déu la guard, senyora Vila. I si la féssim petar una mica aprofitant que no hi ha el seu marit?

Sra. Vila (donant-se importància). — Ah, sí! Parlem de París, Londres, Berlín, Itàlia, Grècia, Gràcia...

Un soroll. — Vamp, vamp, vamp-ratavamp! (Aproprant-se.) Vamp, vamp, vamp-ratavamp! (Entra la senyora Alonso i s'asseu.) Les comes de la senyora Alonso, d'una manera muda, diuen). — Mira'm!

El públic, mira.
Sr. Gimbernat, mira com un desesperat.
(Les faldilles de la senyora Alonso puguen, el públic mira, el senyor Gimbernat també, les faldilles encara puguen...)

...EL TELÓ BAIXA (Quina llàstima!)

MARYLAND
Tots els dies esclatant èxit

PAUL MUNI
Qué hay Nellie?

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

en un teatre, especialment un barbes que dirieu sortit del *Asombro de Damasco* (i això no és allusió a ningú). Hi ha coses i escenes molt ben trobades i resoltes i força espectaculars.

Com a complement donen al Tivoli *Una de fieras* que és un film curt espanyol fet per uns aficionats madrilenys que fan broma madrilenya. No cal dir com és aquesta broma.

FEMINA
2.ª setmana
Un film deliciós i ple d'humor

CATALINA BÀRCENA
SENYORA CASADA NECESITA MARIDO
FOX

MOLT IBEE!

Senyores i senyors (respectivament) Alonso, Gimbernat, Morera, Vila i Daví, en «Lili vol viure»: Viure per veure!...

Teatre Coliseu Pompeia de Gràcia i d'EL BE NEGRE
«LILI VOL VIURE»
Tres actes de pluja, Fred i Lili per LLUIS ELIES

ACTE PRIMER
Hall de segona mà d'un hotel de segona categoria d'una capital de segon ordre

Sra. Vila. — Quina aventura aquesta, per una noia com jo! Una noia tan jove, sense experiència, ingènua! Ai, Senyor! Si encara sóc una criatura... i tan loca, a més!

Sr. Daví. — Déu la guard, senyora Vila. I si la féssim petar una mica aprofitant que no hi ha el seu marit?

Sra. Vila (donant-se importància). — Ah, sí! Parlem de París, Londres, Berlín, Itàlia, Grècia, Gràcia...

Un soroll. — Vamp, vamp, vamp-ratavamp! (Aproprant-se.) Vamp, vamp, vamp-ratavamp! (Entra la senyora Alonso i s'asseu.) Les comes de la senyora Alonso, d'una manera muda, diuen). — Mira'm!

El públic, mira.
Sr. Gimbernat, mira com un desesperat.
(Les faldilles de la senyora Alonso puguen, el públic mira, el senyor Gimbernat també, les faldilles encara puguen...)

...EL TELÓ BAIXA (Quina llàstima!)

MARYLAND
Tots els dies esclatant èxit

PAUL MUNI
Qué hay Nellie?

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METRO-GOLDWYN-MAYER
PRESENTA A

MYRNA LOY
GEORGE BRENT

EN
MADMOISELLE DOCTOR
(LA RIVAL DE MATA HARI)
URQUINAONA
AVUI, GRAN ÈXIT

MOLT IBEE!

Senyores i senyors (respectivament) Alonso, Gimbernat, Morera, Vila i Daví, en «Lili vol viure»: Viure per veure!...

Teatre Coliseu Pompeia de Gràcia i d'EL BE NEGRE
«LILI VOL VIURE»
Tres actes de pluja, Fred i Lili per LLUIS ELIES

ACTE PRIMER
Hall de segona mà d'un hotel de segona categoria d'una capital de segon ordre

Sra. Vila. — Quina aventura aquesta, per una noia com jo! Una noia tan jove, sense experiència, ingènua! Ai, Senyor! Si encara sóc una criatura... i tan loca, a més!

Sr. Daví. — Déu la guard, senyora Vila. I si la féssim petar una mica aprofitant que no hi ha el seu marit?

Sra. Vila (donant-se importància). — Ah, sí! Parlem de París, Londres, Berlín, Itàlia, Grècia, Gràcia...

Un soroll. — Vamp, vamp, vamp-ratavamp! (Aproprant-se.) Vamp, vamp, vamp-ratavamp! (Entra la senyora Alonso i s'asseu.) Les comes de la senyora Alonso, d'una manera muda, diuen). — Mira'm!

El públic, mira.
Sr. Gimbernat, mira com un desesperat.
(Les faldilles de la senyora Alonso puguen, el públic mira, el senyor Gimbernat també, les faldilles encara puguen...)

...EL TELÓ BAIXA (Quina llàstima!)

MARYLAND
Tots els dies esclatant èxit

PAUL MUNI
Qué hay Nellie?

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

METROPOL TOTS ELS DIES TARDA I NIT
el sorollós èxit en la segona setmana de projecció
La Dama de las Camelias
de l'obra d'A. Dumas, fill, dirigit per F. Rivers, i Abel Gance
EXCLUSIVA JAUME COSTA

(La companyia subvencionada ja tot el que pot per desacreditar els seus companys de subvenció, els empleats de l'Ajuntament. Empleats que no treballen, ordenances que lleixen el diari, mecanògrafs que xafardegen, es fan els llavis i telefonen el promès, consellers que empenen el personal femení i van darrera de tarugos municipals, etc., etc.) Sra. Nicolau (mirant cap al públic). — Jesús, i quines cares més llargues! No riuem ni a trets!

Sr. Galceran. — Ja se sap, en els afers municipals, el públic, que és el que paga, és el més mal servit.

Teló

ACTE TERCER

El decorat representa un restaurant senyorial freqüentat per gent mal educada

Sra. Nicolau. — Que ha vingut aquell ximple del senyor Estivill? Cambrer. — No, senyora, però pot esperar-lo si vol.

Maitre. — Ets un ase, un animal. Parles massa bé, ens compromets a nosaltres i el llenguatge vigorós que ha volgut emprar el senyor Soldevila en fer aquesta comèdia. (Entren el senyor Estivill i el senyor Galceran i es posen a dinar. Abans de tenir temps d'insultar-se, arriba el senyor Lluelles.)

Sr. Lluelles. — Acabo de llegir EL BE NEGRE i veig que des de que ets a l'Ajuntament has adoptat uns procediments molt expeditius, molt radicals. Prepara's tar-rugos, fas trampes, cobres el barat, pares la mà, allargues el braç, estires les ungles, robes d'una manera encoberta i estafes descaradament...

Sr. Estivill. — Insídies, falòrnies, calúmies... D'aquests diariots satírics no n'ha de fer mai cas. Sra. Nicolau. — I per què no?

Sr. Estivill. — I ara! Què vol ara aquesta mona? (sic). Sra. Nicolau. — Vull que el senyor Lluelles faci cas d'EL BE NEGRE i de tot el que diu. Perquè tot el que diu EL BE NEGRE és veritat. (A part.) Mal m'està el dir-ho...

El públic. — Doncs pleguem, que ja ho llegirem a EL BE NEGRE.

Teló

GRANJA ROYAL
Gran èxit de la formidable
Crazy Boys Orchestra
Als tes i sortides de
Teatre
De 10 a 12 nit
SEXTET TOLDRA

Fred i Lilí han deixat caliu, al Pompeia.

En canvi al Poliorama, quina fredor!

El dia de l'estrena hi havia una temperatura glacial.

Temperatura molt convenient, però, perquè la senyora Nicolau pogués moure's amb facilitat en el paper de protagonista.

CAMISES ALTA NOVETAT
ASSORTIT MÀXIM
SEMPRE DANIEL'S

La senyora Nicolau, sense dramatisms ni tragèdies, s'imposa. S'imposa pel terror. Aquella disfressa de dimecres de cendra del primer i segon actes de *Necessitem senyoreta*, quedarà en la història del teatre subvencionat com aquella amazona de la senyora Bové en *Els homes forts*.

Com que l'escenari del Poliorama és molt petit, quan la senyora Nicolau és en escena, sembla una joguina.

L'escenari, no la senyora Nicolau.

Necessitem senyoreta? I tant! *Necessitem senyoreta* per fer una obra de Carles Soldevila.

La senyora Nicolau enmig dels senyors Lluelles i Estivill al moment de presentar-se per l'annunci «Necessitem senyoreta». Com es veu, l'annunci ha estat mal interpretat.

Necessitem senyoreta, però, necessitem també alguna cosa més. Un autor, per exemple.

Al Coliseu Pompeia, a la senyora Vila també l'enganyen una mica. I fa «locuras» i ingenuïtats. Deu ésser qüestió del temps.

Sort que allí hi ha el senyor Daví que mira per casa, la torna al bon camí i no li deixarà fer gaires calaverades.

En canvi Emma Alonso se'ns ha tornat una vamp que es fa dir si senyor. Una mena de *femme fatale* de la segona República.

Senyora Alonso, aprofiti's ara que és jove per fer aquestes coses. Per fer ingènues encara no té prous anys.

Creacions DANIEL'S
Corbates GRANDMOND

L'escena, a l'escenari de l'Espanyol. Quarto d'en Santpere. És durant la funció. El popular actor està canviant-se de roba. El porter de l'escenari apareix:

—Hi ha el senyor... Tal, que el vol veure.

—Digueu-li que passi.

Entra el senyor... Tal. En veure que en Santpere està en calçotets, recula, amb un posat discret:

—Perdoni... Potser sóc inoportú... Ja tornaré d'aquí un moment.

—Digi, home, digui — fa en Santpere —. Si ho fa perquè em troba així, li advertixo que m'hi trobarà sempre.

El senyor Tal es refà i s'explica. És un autor valencià—diu ell—que ha donat dies de glòria al teatre reïcional. Porta una obreta, d'èxit segur i voldria que en Santpere la conegués.

—Gràcies—diu aquest—però és que, francament, no tinc temps...

—Encara que només en volgués conèixer un acte—insisteix, polidament, l'autor valencià.

—Ho sento, però és que no tinc temps.

—Encara que només fos una escena...

En Santpere s'enterneix.

—Bé; si no és més que una escena... Porteu l'obra, aquí?

—Sí, senyor.

I l'autor treu, victoriosament, un manuscrit de les butxaques profundes de l'abric.

—Doncs, apa—fa en Santpere, disposat al sacrifici—, llegiu-me una escena, que sigui ben bona i... ben curta.

L'autor queda palplantat, sense saber què fer. Està emocionat? Santpere insisteix:

—Apa, llegiu...

I l'autor, amb veu serena, respon:

—Oh!, és que no en sé...

—No sabeu llegir?

—No, senyor.

—Doncs... com escriviu?

—Oh!... jo no escric pas... Jo dicte... La que escric, és la meua nota... Ho fa molt bé... Ja ho veureu, l'obra és descaxxarant...

Un altre sumari

Ha estat obert sumari per tal de depurar les responsabilitats de les eleccions d'abril de 1931. Sembla que hi ha greus acusacions de manaments a la llei, ja que solament per haver estat violada foren possibles els desastrosos resultats que tothom sap. La negligència de les autoritats en no practicar les tradicionals tipunades que, essent costum tenien, segons el Dret Romà, forga de llei, facilitaren el manament més greu dels candidats republicans i socialistes en presentar-se de manera subversiva i dels electors en votar-los, exercint un dret que no era tal perquè havia caducat.

Sembla que l'afer donarà molt joc al Congrés, i que la Ceda, Renovación Española, Falange Española i monàrquics es proposen demanar responsabilitats, sigui a qui sigui, caigui qui caigui i hi peti qui hi peti.

CORBATES GRANDMOND
EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS
DANIEL'S

L'ENTRADA D'UNA SALA D'ESPECTACLES, A BARCELONA, EN L'ANY DE GRACIA DE 1935. (A. M. D. G.)

Catalunya vista per un turista (na) de "Pentalfa"

Una de les publicacions de la literatura de les quals quedarà en la memòria de la gent quan s'hagi implantat la nova llei de Premsa i hagin desaparegut totes, no hi ha cap dubte que serà la revista *naturò-desnudista* i *trofologia Pentalfa*. No és pas aquesta la primera vegada que en parlem; però ja que s'acosta la darrera que ella, nosaltres i els altres pugem parlar, volem aprofitar l'ocasió per retre el merescut homenatge als trofòlegs naturò-desnudistes professors N. Capo, Xavier Viura i Juli Pons, les costelles i altres coses dels quals pogueren admirar els seus admiradors en un número de la despallada revista, fa un quant temps.

El número que comentem ha vingut a les nostres mans amb algun retard, però ja se sap que mai no és tard si el cor és jove, i el nostre ho serà sempre. És el primer número de l'any i, naturalment, felicita els seus despallats lectors amb un «Feliz año nuevo 1935», en el qual entre altres coses diu:

«Nuestros corazones se alegran, se dilatan al ver en el resumen del año, aunque haya algunos frutos amargos, también los hay dulces, también hay vientos de renovación y de aliento, inspirados por almas con esencias de cristal.»

Això deu ésser una cosa així com bufar i fer ampolles. I més avall:

«El mundo nace! Recién estamos al principio.»

Realment, hi estem recién; ja veurà el lector el que ve després.

Després ve un article titulat *Predicando el evangelio naturista*, que és l'excursió d'un alemany que es diu Jorge Herrmann, que ve a ésser un pseudònim d'aquell Fritz dels contes. Fritz va de poble en poble en bicicleta venent libretes *naturò-trofológico-desnudistas* i va a Rubí, a Sant Cugat, a Terrassa...

«Los barberos de Tarrasa sólo son naturistas en parte, pues con su profesión atienden diariamente contra la ley natural, cortando con la navaja el más bello adorno del hombre: la barba. Como el domingo los barberos están muy ocupados, sus excursiones las efectúan los lunes. Me invitaron, y a las cinco de la mañana salimos, en el bosque nos desnudamos y saludamos al Montserrat y al sol, tomando nuestra comida de frutas en un estado y ambiente ideal.»

Quins matalascallandú aquests barbers, naturistes els dilluns i tallant barbes amb la navaja la resta de la setmana. Ja els donaríem nosaltres a aquests caragrats o carafaitats!

I, quan va a parlar de Manresa, comença:

«Después de una amistosa despedida de los hermanos de Tarrasa, me dirigí con mi caballito (la bicicleta) hacia el fantástico Montserrat.»

A Tossa.

«Después de haber andado durante unas horas por los bosques

ens agradaria veure aquests hermanos. Es que el nudisme permet portar babero? Aquest caballito que és una bicicleta és Fritz pur, si no és Otto.

A Sallent diu:

«El domingo que pasé aquí vivieron los jóvenes de Manresa a invitarme a una excursión a la montaña, donde jugamos a la pelota al desnudo en la frescura de la mañana, comiendo nuestros manjares frugívoros en plena Naturaleza.»

Jugar a pilota al desnudo ve a ésser una mena de redundància; però menjar manjares frugívoros ens sembla que és una prova de canibalisme i no de naturisme.

A Berga un va dir-li:

«Yo soy naturista por mis razones.»

No es pot ésser més categòric ni més enèrgic.

Mentre anava de Ripoll a Vic.

«La nieve de los Pirineos me saludaba y me hacía recordar a Suiza y a las cordilleras americanas con sus indios.»

Si es tractava de fer l'indi, es comprèn. Però no s'atura ací, sinó que tot seguit diu:

«En los viajes se necesita mucha paciencia y es preciso alegrarse del más pequeño éxito que se tenga, como lo fué el siguiente: el de haber hecho cincuenta kilómetros de ida y sesenta kilómetros de vuelta solamente por lograr una suscripción a «Pentalfa» y por la venta de un solo ejemplar de «Trofología práctica y Trofoterapia». Este viaje fué de Olot a Vich.»

D'Olot a Vic 50 quilòmetres d'anada i 60 de tornada? Això és trofologia pura. I immediatament:

«Dando la vuelta por las tiendas de un pueblo no dejé de lado ni las carnicerías, y como muchas veces las tiendas no tienen timbre, solía dar el clásico llamamiento de «E!»; pero en vista de que los dueños de una de ellas tardaban mucho en salir y el olor fétido de la sangre y de los cadáveres en descomposición me molestaba muchísimo y no lo podía resistir, salí sin poder hablar con ellos. Inmediatamente salió tras de mí el dueño, creyendo que yo le había robado un trozo de carne; me legitimé como vegetariano, lo comprendió y aun me compró un librito.»

Li devia ensenyar el carnet, o les dents. Més aviat les dents, perquè sobre Girona explica el següent:

«Un joven dentista me dijo que ahora tenía mucho trabajo porque ahora la gente quiere arreglarse sus dientes para que en los días de la fiesta de Navidad puedan comer los dulces y el pollo. (Antes de Navidad se reparan los dientes, y después han de repararse el estómago —digo yo.)»

A Tossa.

«Después de haber andado durante unas horas por los bosques

de árboles de corcho, tras pasadas las montañas llegué al pintoresco pueblo de Tossa; era el día de la noche más larga y celebré entonces la fiesta del sol, el 21 de Frimario.»

Aquests arbres de corcho i aquest dia de la nit més llarga en que celebra la festa del sol perquè no hi és, són coses típiques de Tossa.

Després diu:

«En mi regreso a Barcelona me alcanzaron tres ciclistas; mirábanme a mí y a mi bicicleta con cierto aire de desprecio (la barba), adelantándose seguidamente a toda velocidad. Un cuarto de hora más tarde los encontré gravemente heridos y medio muertos en la carretera; habían sido atropellados por un auto. Aun habiendo pasado tan cerca de la muerte, llegué sano y salvo a Barcelona, de regreso de mi primer viaje, predicando el Evangelio Naturista.»

Que vagin burlant-se de les barbes! Fritz, en canvi, quan va passar al costat dels ciclistes mig morts, va passar de llarg sense burlar-se'n i va arribar sa i salvat a Barcelona.

Finalment, resumeix:

«El viaje lo hice en bicicleta de 20 kilos de peso, más 20 kilos de libros; en total unos 45 a 50 kilos de peso.»

Cal tenir en compte que es tracta de naturisme, no d'aritmètica. Seguint el resum, diu:

«Sociedades Naturistas fundadas: una (que no es poco).»

Realment, no és poc; podia ésser menys encara.

I cap al final comenta:

«Las conferencias fueron todas bien, a pesar de las circunstancias desfavorables, estado de guerra y fríos invernales; estuvieron muy concurrencias, siendo únicamente de lamentar que asistieran pocas señoras. Es igualmente de lamentar que las señoras tampoco tomaran parte en las excursiones naturistas.»

Nosaltres no ens atrevim a comentar-ho.

CORREU... HI TOT!

J. L. — En trobareu una versió sokatitzada.

J. F. — Hi hem donat el cop d'ull i ens ha agradat.

Nitram. — Ja estem cansats de fer ninots per la censura.

Un grup de baturros. — Ens fa riure més el propi Royo Soy.

THOJUJO. — Amb tots els respectes per la vostra primera obra, l'hem tirat al cove. Ho heu d'agrair al tema massa comú.

Hau. — Seria molt censurat.

Bull. — No us hi capfiquem; tal dia farà un any. L'anècdota va, convenientment retallada.

D. O. X. — No volem fer al·lusions als canaris en molt temps!

Joan B. — Joan, Joan!

Spark. — El temps és or i el vostre treball una barba. Total: una barba d'or.

FAZANY!

D'EL BE NEGRE de 16 de febrer de 1932

EL BOMBARDEIG DE XAPEI

Xang-Hai, 5. — Finalment ha pogut ésser reprès el bombardeig de Xapei! Al barri xinès de Xang-Hai es celebren amb aquest motiu grans festes, principalment enterraments.

Els japonesos, però, no estan pas gaire tranquils, perquè sospiten que hi ha una maniobra del govern xinès. En efecte: és anormal el nombre de xinesos que moren, i tot fa suposar que es tracta d'una estratagemata per exhaurir les municions de l'exèrcit japonès mentre l'exèrcit xinès està a l'expectativa. Amb aquest motiu, l'almirall japonès ha dirigit una crida anglosaxona al Consell de la Societat de les Nacions, i mentre s'espera la resposta, ha ordenat a sis oficials que fessin harakiri per compensar les baixes xineses. La situació de les forces sembla insostenible; avui es deia que els mariners de l'esquadra proposaven de sota mà la compra de municions a sobrepreu als mariners de les esquadres europees que han anat a veure de prop el què és la guerra.

Aquests, però, decebut, demanen que els tornin els diners i no volen saber res amb el negoci. Sembla que la Societat de Nacions serà requerida perquè hi posi ordre. Hom es pregunta què passarà. — Enviat especial.

LA S. DE N. AMONESTA EL GOVERN XINÈS

Ginebra, 7. — El Consell de la S. de N. ha tramès una enèrgica amonestació al govern xinès, invitant-lo a prendre una posició ben definida de guerra o pau, ja que sols en el primer cas es poden entaular negociacions de pau i en el segon declarar la guerra.

Amb l'actitud equívoca del govern del Kuomintang, la Societat de Nacions es veu impossibilitada d'obrar. — Havas.

orelles esgarrriades

Sempre hi ha un millor

De L'Instant de dissabte, en la informació de la topada de tramvies del carrer d'Urgell:

«Sortosament, els ferits, tret del metge senyor Ribes Soler, l'estat del qual ha estat qualificat de prou bon reservat, presenten ferides greus.»

Ves per on, hem vist millorada la famosa dita del Brusi, de que afortunadament los coches eran de tercera.

Festes religioses

A Serós (Lleida), la societat «La Viola Seronense» ha celebrat, el 9 de febrer, la festa de Santa Apolònia. No volem privar els nostres lectors de les belleses del programa. Parla, per exemple, del

GRAN BAILE

que con sus melodiosas y excéntricas notas, hará renacer la tranquilidad, la alegría y el humor en los corazones más afligidos y las almas más en pena: donde al compás de los exóticos acordes de jazz, las señoritas disfrutaron de un privilegio, único en el año, de poder ir a escoger libremente para bailar al hombre de sus ilusiones y de sus ensueños, donde el hombre fiel a la admiración de la belleza femenil, las recibirá con el corazón palpitante, igual que la clásica y tierna amapolita recibe el solaz royo de sol de un amanecer primaveral.

Vist que no es tractava d'una festa humorística, ja està. Més avall, trobem el següent:

Nota. — Dado el fin de la fiesta, se ruega a las señoritas no den mucha expresión a sus acumuladas y cálidas pasiones, pues los hombres ofrecen muchas sorpresas en cuestiones de índole amorosa.

Santa Apolònia els perdoni!

Los banystes i les catàstrofes

La Publicitat de diumenge publicava a primera pàgina dues fotografies. Una d'elles representava un alegre grup de banystes en actitud coreogràfica. L'epígrafe deia:

«Després de la topada de dos tramvies, ahir al migdia, a l'encreunament dels carrers d'Urgell i Tamarit.»

En l'altra foto es veia un grup de gent davant de dos tramvies esbocinats. L'epígrafe deia:

«A Venècia (de Califòrnia, no confonguem!) un grup de banystes exhibeix els models de vestit de bany per a la temporada vinent.»

No confonguem? Exacte, exacte... No confonguem!

AGUSTÍ BÒ
MOBLES d'Acer per a Oficines
CORTS CATALANES, 600
BARCELONA

REFREDATS GRIPE
USAT A TEMPS
PRÉV I CURA
CEREBRINO MANDRI
EFICAC I INOFENSIU

Gripe